

Slovo k povzbuzení na neděli 11. ledna 2026, na svátek **Křtu Páně** – A
Biblická čtení: Iz 42,1-4.6-7; Ž 29; Sk 10,34-38; Mt 3,13-17

Milé sestry, milí bratři,

slavíme **svátek Křtu Páně**. Rozevírá se před námi novozákonní **svědectví** o Ježíšově **křtu** v řece Jordánu. Křtem **končí** Kristův **skrytý život** v Nazaretě, **nejdelší** údobí jeho života, celé jeho **dětství a mládí**. Ježíše máme dnes před sebou už ne jako malé dítě, ale jako **dospělého** a zralého **muže**, je mu nějakých pětatřicet let. Začíná jeho **veřejné působení**.

Dnešním svátkem **končí i doba vánoční**, zítřkem začne liturgické mezidobí.

O Kristově křtu čteme s různými důrazy a detaily ve všech čtyřech sepsáních evangelia. Křest v Jordánu je pro všechny evangelisty **završením** Kristova dětství a mládí a **předělem** k veřejnému působení. Je dalším ze **zjevení**, z **epifanií** Boží slávy od jeho narození. V tomto smyslu patří ještě spíše k **Vánocům**, kdy se Boží sláva začala ukazovat. Nejprve **pastýřům**, pak **mudrcům**. Po mnoha letech ji na Ježíšovi rozpoznává i **Jan**, když ho křtí. Na křesťanském Východě je titul **Boží epifanie** vztažen dokonce předně na dnešní svátek.

Křest Páně má řadu krásných významů, **mnohotvárně** k nám promlouvá.

Zaprve opravdu znamená **předěl**. Od této chvíle budou moci i další **lidé** zakusit skrze Krista blízkost **Božího království a jeho slávu**.

Někteří starověcí interpreti této evangelijní události byli přesvědčeni – zejména pro slova z nebe «Ty jsi můj milovaný Syn, v tobě mám zalíbení», že **teprve v tomto okamžiku** je Ježíš přijat plně za **Božího Syna** a vstupuje do něj plnost **Boží zázračné síly**. A že proto teprve od chvíle křtu se začne Boží sláva ukazovat všem, kteří ji jen budou chtít spatřit.

Je sice pravda, že takováto **adopcionistická** četba nebyla církevní tradicí nikdy přijata, ba byla označena za velkou herezi, nicméně cosi do sebe má. Ne v ontologickém smyslu, kdo je Pán Ježíš – věříme, že již od okamžiků početí v lůně Panny je **bohočlověkem**, ale v **akcentu** na **přelomový význam** Kristova křtu, a to především pro jeho okolí a potažmo **pro nás**.

Zadruhé Pán Ježíš ve svém **křtu v Jordáně** jakoby **shrnul** celou svou pozemskou **existenci**. Tak to přečetla velká starobylá křesťanská tradice: Ponoření do vody má znamenat jeho **smrt**, vystoupení z ní jeho **zmrtvýchvstání** a otevřené nebe právě jeho Božství, jedinečné synovské **spojení s Bohem Otcem**. Kristovým sestoupením do vod Jordánu byly jeho **vody posvěceny**. A spolu s nimi nějak i veškerá **voda**, místo počátku života na **zemi**.

I proto náš **křest**, počátek zvláštního **Božího života** v nás, by měl předznamenávat a **určovat** celý náš **život**. Kristova přijatá **přítomnost** by měla vše živé v nás a kolem nás **posvěcovat**, ba **prosvěcovat**. Náš křest je tajemným ponořením do celého Ježíšova života ústícího do Velikonoc, **křest vodou** v sobě nese vždy nějak i **křest krví**, volání **k lásce**, která se rozdává. **Vztah s Kristem**, otevřený jedinečně křtem, by měl prostoupit a posvětit celý náš **život**, měl by ho **prosycovat**, měl by ho **přizpůsobovat** tomu, k němuž se vztahuje, **Kristu**.

Ježíš se před svým křtem zařadil **do zástupu hříšníků** přicházejících k Janu Křtiteli. Aby i tím nám dal **znamení**. Nejen toho, že křest je i na odpuštění hříchů, ale i skutečnosti, že teprve **pokora** – uznání vlastní **slabosti** a **hříšnosti**, pokorné vědomí **nevýjimečnosti** vzhledem k ostatním lidem a naší bytostné **rovnosti** s nimi – (že teprve pokora) může **otevřít** naše srdce **Božímu působení**. Jedině pokora otevírá člověku **nebe**.

A konečně, Kristův křest je **ustanovením svátosti křtu**, zejména jeho svátostné **materie** (vody) a svátostného **gesta** (ponoření). **Křtem vodou** se my, lidští synové a dcery, slabí, hříšní a křehcí lidé, stáváme jedinečně **Božími dětmi**, jsou nám **odpuštěny** hříchy, chce v nás být **zapálen** oheň Božího **Ducha**, oheň Boží **lásky**. Křest nám **křesťansky otevírá svět Boží**. Což je možná jeho nejpodstatnější rozměr, který se v nás má stále znovu **obnovovat**.

Zastavme se na chvíli ještě nad rozměrem **pokory** spojené s Kristovým křtem. Akcent na ni je totiž patrný ze všech dnešních **biblických čtení**.

V **evangelii**, jak již bylo řečeno, se Kristus **pokorně** postaví **do zástupů hříšníků** přicházejících k Janovi. I přestože je jiný, boholidský, který – slovy Listu Židům – «nám byl podobný ve všem kromě hříchu». Od Jana žádá, aby jím byl pokřtěn jako ostatní: «Nech tak nyní, neboť je třeba, abychom zcela splnili Boží vůli». A Jan tak učiní. A otevře se nebe.

Krásná slova o **pokoře Božího Služebníka**, slova o budoucím Mesiášovi a jeho pokorném působení, zazněla i v **prvním čtení** z proroka **Izaiáše**: «Nebude křičet, nebude hlučet, nedá se slyšet na ulici. Nalomenou třtinu nedolomí, doutnající knot neuhasí, věrně bude ohlašovat právo». Je to zaslíbení, které bylo formulováno v době tísně babylónského vyhnanství.

A nejinak v **žalmu**, **pokorně se sklánějícím** před Božím majestátem: «V posvátném rouchu se klaňte Hospodinu». A podobně i ve **druhém čtení** vyznávajícím, že Kristus «je Pánem nade všemi», bychom měli zaslechnout výrazné **echo pokory**.

Pokora je **opakem pýchy**. Základem pýchy je přesvědčení o vlastním **nadčlověčenství**, přesvědčení, že jsme něčím **víc**, než ve skutečnosti jsme. Přesvědčení, že jsme něco jako bohové, výjimeční **nad** všechny a **nad** všechno, kteří mohou všechny a všechno **opanovat** a využít pro sebe. Prostě **superbia** (tak se řekne pýchy latinsky), jež je **hybris** (řecky).

Křest by nás měl vést **k pokoře**. Protože jednou **z cest k ní** je uznání, že je něco nekonečně **většího** než my: **Bůh a Dobro**. Cestou k pokoře je **sklonění se** před tímto majestátem **Boha a Dobra**. Jak to učinili **Ježíš a Jan** před Boží vůlí, jak to činili **Kristus**, pokorný Beránek, po celou dobu svého pozemského působení až na kříž, jak to vyzpívali **žalmista** a jak zaznělo i z **Petrových** úst ve Skutcích. Cestou k pokoře je proto **vztah s Bohem** skrze **Krista**, Božího Syna, vnímání Boží dobroty a majestátu, upřímně žité **křesťanství**. Které nám otevřel právě **křest**. Cestou k pokoře je **postavení se do zástupu** ostatních, hříšníků, slabých a křehkých lidí, protože tam najdeme i Pána Ježíše.

Milé sestry, milí bratři, **pokora** by měla být jedním z nejdůležitějších **ovocí** naší **křestní existence**. Ovocem, o které je třeba **usilovat**, které je třeba roubovat, čistit a **opečovávat**. Čím jsme **starší**, tím bychom měli být **pokornější**. Protože bychom již měli stále lépe vědět, jak jsme **slabí a křehcí**, kolikrát za život jsme již padli ze svých výšin na zem.

Pokora nesmí být ovšem jen žvástem, ale vnitřním **přesvědčením a činem**. Způsobem **života**, jak jej například jedinečně zaslíbil prorok Izaiáš, předpovídaje Krista: Pokora by měla vyústit ve snahu o **milosrdenství** a **soucit**, nezištnou **dobrotu**, o **spravedlnost a právo**, a to i **bez nároku** na odměnu, třeba v podobě potlesku celého světa, celé ulice...